RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

nr. 230.153 van 10 februari 2015
in de zaak A. 214.918/IX-8585

In zake: Jonathan GEVAERTS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Christophe Vangeel
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Lozanastraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het GEMEENSCHAPSONDERWIJS, vertegenwoordigd door
de scholengroep 5 – Mechelen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marc Stommels
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Amerikalei 220 bus 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vorderingen

1. De vordering, ingesteld op 4 februari 2015, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 26 januari 2015 van de beroepscommissie secundair onderwijs van de scholengroep 5 waarbij de definitieve uitsluiting van Jonathan Gevaerts wordt bevestigd.

2. Tevens wordt gevorderd dat Jonathan Gevaerts bij voorlopige maatregel zou worden toegestaan de lessen terug te volgen in het koninklijk atheneum te Pitzemburg in afwachting van een nieuwe beslissing.

II. Verloop van de rechtspleging

3. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 februari 2015, om 10 uur.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Jonathan Gevaerts, die verschijnt in persoon, zijn wettelijke vertegenwoordigster Nancy De Bock en advocaat Christophe Vangeel, die tevens verschijnen voor de verzoekende partij en advocaat Marc Stommels, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

4.1. Verzoeker was leerling in het derde jaar wetenschappen aan het koninklijk atheneum Pitzemburg te Mechelen dat deel uitmaakt van scholengroep 5 van het Gemeenschapsonderwijs (GO!).

4.2. Reeds tijdens het schooljaar 2013-2014 wordt de houding van verzoeker als problematisch ervaren door verschillende leerkrachten. Er zijn in die periode in dat verband ook contacten geweest met de ouders.

4.3. Tijdens het schooljaar 2014-2015 worden de ouders opnieuw gewezen op het problematisch gedrag van verzoeker. Zo wordt de moeder van verzoeker geregeld hiervan op de hoogte gehouden.

4.4. Naar aanleiding van een als “ernstig incident” omschreven feit in de les Frans op 26 november 2014 wordt de klassenraad op 19 december 2014 samengeroepen. Die adviseert tot definitieve schoolverwijdering.

4.5. Bij brief van 19 december 2014 van de directeur van het koninklijk atheneum Pitzemburg worden beide ouders uitgenodigd voor een hoorzitting in verband met het opleggen van een tuchtmaatregel in hoofde van verzoeker. Deze brief luidt als volgt:

> “Hierbij deel ik U mede dat ik de tuchtmaatregel ‘definitieve uitsluiting uit de school’ overweeg voor uw zoon Jonathan Gevaerts.
> Ik baseer me voor deze overweging op het volledige tuchtdossier dat uit de volgende elementen bestaat:
> - Mondelinge bedreiging van een leerkracht
> - Niet nakomen van afspraken die gemaakt werden met de leerlingenbegeleiding en de adjunct-directeur
> - Regelmatige klasverwijderingen
> - Aanhoudend storend gedrag, desondanks de intensieve begeleidingen (volgboekje, gesprekken, …)
>
> Omwille van de ernst van de feiten, adviseerde de begeleidende klassenraad van vrijdag 19 december 2014 de tuchtmaatregel ‘definitieve uitsluiting uit de school’.
> U wordt uitgenodigd – zoals telefonisch werd afgesproken – op een hoorzitting hierover op vrijdag 19 december 2014 om 14.30 uur in het bureau van de directie.
> Na de hoorzitting zal ik een beslissing nemen.”

4.6. Op 22 december 2014 beslist de directeur tot definitieve uitsluiting van verzoeker.

4.7. Bij brief van 26 december 2014 stelt de raadsman van verzoeker beroep in bij de algemeen directeur van de scholengroep.

4.8. Op 26 januari 2015 verklaart de beroepscommissie secundair onderwijs van de scholengroep 5 het beroep ontvankelijk doch ongegrond en beslist zij dat de maatregel van de definitieve uitsluiting wordt bevestigd.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

5. Op de terechtzitting heeft de raadsman van de verwerende partij opgeworpen dat verzoeker niet langer over het vereiste belang beschikt omdat verzoeker inmiddels is geschreven in het derde jaar wetenschappen van het Sint-Romboutscollege te Mechelen.

6. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zou alleen nodig zijn indien de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Onderzoek van de vordering

7. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

8. Verzoeker motiveert de uiterst dringende noodzakelijkheid van zijn vordering als volgt:

> "De bestreden beslissing ontneemt de leerling de mogelijkheid om de normale studieloopbaan voort te zetten in de studierichting en school van zijn keuze.
> Verzoekers beroepen zich op de vaste rechtspraak van de Raad van State, met name dat het verlies van het recht op onderwijs een nadeel uitmaakt dat binnen een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zal kunnen worden gekeerd.

Het bewijs van de uiterst dringende noodzakelijkheid draagt, voor zover nodig, het bewijs van de spoedeisendheid in zich.
Gelet op de snelle reactie sinds de kennisname van de mededeling hebben verzoekers voldoende diligent gehandeld bij het instellen van huidig schorsingsverzoek.
Huidige zaak is dermate dringend en kan niet met een gewone schorsingsprocedure worden verholpen omdat er via deze normale procedure niet op tijd een beslissing kan verwacht worden.
Jonathan wil immers zo snel mogelijk terug de lessen hervatten op het KA Pitzemburg.
Dat de aangevochten beslissing, waarvan is vastgesteld dat zij geen begeleidende maatregelen bevat en dat zij verzoeker rechtstreeks raakt in de voordelen die hij zou halen uit het verstrekken van het onderwijs, een hypotheek legt op het mogelijke slagen voor de eindexamens en het dreigend verlies van het schooljaar dat onmogelijk op een andere manier remedieerbaar is."

Beoordeling

9. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij. De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven.

Op verzoeker die aldus meent een beroep te kunnen doen op de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, rust te dezen de bewijslast dat hij bij het instellen van de vordering met de vereiste spoed en diligentie is opgetreden. Hij moet tevens aan de hand van precieze, pertinente en concrete gegevens aannemelijk maken dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen.

10. De uiterst dringende noodzakelijkheid is niet evident aanwezig omdat de vordering gericht is tegen een definitieve uitsluiting uit een school. Het is immers, voor de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid, niet de vraag of verzoeker zwaar getroffen wordt door de bestreden beslissing, maar enkel of een schorsing volgens de gewone procedure te laat zal komen om nog soelaas te bieden.

11.1. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing hem de toegang ontzegt tot een welbepaalde school en studierichting van zijn keuze.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat, hoewel de bestreden beslissing hem de toegang ontzegt tot een welbepaalde school, die beslissing hem geenszins verhindert verder te studeren in de studierichting van zijn keuze zodat de voortgang van zijn studieloopbaan niet dermate in negatieve zin wordt beïnvloed. De wijze waarop verzoeker de hoogdringendheid omschrijft namelijk “het verlies van het recht op onderwijs [dat] een nadeel uitmaakt dat binnen een gewone schorsingsprocedure niet tijdig zal kunnen worden gekeerd” wordt trouwens tegengesproken door het feit dat hij verder kan studeren in een studierichting van zijn keuze en dit zonder verlies van een schooljaar.

11.2. Dat de bestreden beslissing “een hypotheek legt op het mogelijke slagen voor de eindexamens en het dreigend verlies van het schooljaar dat onmogelijk op een andere manier remedieerbaar is”, zoals verzoeker voorts aanvoert, wordt door hem op geen enkele wijze aangetoond. Niets laat veronderstellen dat verzoekers mogelijkheden ter zake ingeperkt zijn.

Het enkele feit dat verzoeker school wil lopen in het koninklijk atheneum Pitzemburg, volstaat op zich niet om de hoogdringendheid aan te tonen.

12. Uit wat voorafgaat volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden aanvaard.

13. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen bevelen.

VI. Voorlopige maatregelen

14. De verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid leidt tot de verwerping van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, die eraan ondergeschikt is.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro rolrecht, en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 10 februari 2015, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin, staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door
Vera Wauters, griffier.

De griffier **De voorzitter**

Vera Wauters **Bruno Seutin**